Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

До характеристики політики відпорного становища.

Підчас коли всї слабші народи старають ся своєю внутрішною роботою скріпити основи свого істнованя так, щоби, коли настане рішаюча хвиля, не застала їх не приготовленими та безсильними та щоби їх не переїхало колесо судьби а скорше може видвигнуло на верх — то Русини не видять нїчого пильнїйшого, як лиш сварити ся між собою, робити як в отсїй приповідці: „Сварім ся, дїду! — Та за яку біду?“ — а докінченє: за політику „відпорного становища“ і „вільної руки“. Той муж довіря з 19 марта, що то сказав, що Русин не може жити без опозициї, видко, правду сказав, лиш не підобрав добре слова, бо повинен був сказати: без сварки та колотнечі.

А завела ся та сварка і колотнеча вже на добре. Давнїйше вів їх з великою форсою головний львівский орган москвофільский. Він тепер зручно і хитро трохи причаїв ся, бо давну его ролю перейняв головний орган так званої партиї народної. Як давнїйше москвофільскі органи ширили насамперед серед Русинів невдоволенє а відтак їх розбивали, так само поступає тепер „Дїло“. Зразу ширило своєю тактикою невдоволенє, а тепер по проголошеню політики відпорного становища взяло ся розбивати тих, котрих ще до недавна в імя народної ідеї заступало, а то показує ся вже чим раз більше характеристикою тої політики. Два рази лише від часу проголошеня політики відпорного становища доторкнуло ся оно позитивного дїла, справдїшної роботи народної, котра може якийсь хосен принести, і то не само від себе, лиш спонукане другими: раз проєктом дра Олесницкого о фінансових інституциях та о орґанізациї крамниць, другий раз в дописи з Перемишля о тамошнїм товаристві задатковім. Все проче було обчислене лиш або на ширенє невдоволеня або просто мало на цїли розбивати Русинів, як н. пр. звістна вже нетактовна а навіть і непотрібна полеміка з „Буковиною“, котра тепер торочить ся в „Дїлї“ дальше і певно не причинить ся анї до консолїдациї анї орґанїзациї Русинів, а хиба лиш вийде в корисгь їх противникам, все одно чи сяких, чи таких. Таке поступованє то не позитивна робота, то навіть не політика відпорного становища а просто робота деструктивна. Видко однакож, що „Дїло“ думає, що такої его тактики вимагає політика відпорного становища, і для того єї взяло ся. Ми би до тої полеміки „Дїла“ з „Буковиною“ вже не мішали ся, але що там і нас зачіплено, то мусимо дещо сказати.

В статиї під многонадійним заголовком: „Буковина“, „Народна Часопись“ і „Правда“ о політицї рускій на тлї своїх справоздань з загальних зборів „Народної Ради“, — характеризує „Дїло“ в першій части поступованє „Народної Часописи“. Не знаємо, чи з того много надійного і вагітного заголовка ще щось вийде, але ми вже видимо, що коли й вийде, то буде то хиба лиш то, що по нїмецки каже ся: Fehlgeburt — нездоровий порід, бо щоби що не будь добре осудити і оцїнити, на то потреба спокою, обєктивности і безсторонности, а в політицї треба ще й дивити ся із трохи висшого становища загального інтересу народного, а не із становища партийного. „Дїло“ однакож, як вже видко, не хоче чи не може на то здобути ся. Але менша о те, що дальше із того заголовка вийде; ми поки що обмежимось лиш на тім, що „Дїло“ набалакало досї про „Народну Часопись“. В першій части сеї статиї каже „Дїло“ так:

„Народна Часопись“ добачила в нашій статиї (полеміка з Буковиною“ — Ред.) — risum teneatis! — „роблене дальшого заколоту межи Русинами і ширенє роздору між ними“, отже она, „видячи, куда оно йде, не може мовчати: нехай буковиньскі Русини знають, що ще не всї Русини в Галичинї так танцюють, як хтось там в „Дїлї“ заграє“. Хто-ж то так не танцює, як заграють в „Дїлї“! Просимо заглянути на третю сторону кождого нумеру „Народної Часописи“ і прочитати: „За редакцию відповідає Адам Креховецкий“. А хто-ж тот пан — Адам Креховецкий? — На то відповідає „Дїло“: чоловік такий, а такий, остаточно — Поляк, а з того висновує дальше так: „Що він не танцює так, як хтось заграє в „Дїлї“, се зовсїм зрозуміло. Але може хтось замітити, що п. Креховецкий має субститута в „Народній Часописи“ — Русина п. Кирила Кахникевича. Правда, але-ж чи можна навіть подумати, щоби той субститут міг танцювати інакше, як п. Креховецкий? Що сего навіть подумати годї, то нїхто й не подивує, що „Народна Часопись“ на згадану нашу статию зараз дзявкнула... Ну, нехай собі, она мусить“!

Отсей висновок „Дїла“ позволимо собі пояснити а він схарактеризує нам трохи політику відпорного становища. Про п. Креховецкого не може тут вже бути й бесїди, бо то Поляк (міг би так само бути Нїмець, Чех і т. д.) і само „Дїло“ его виключає; але ще лишає ся той субститут п. Креховецкого — Русин, Кирило Кахникевич. Той субститут не становить чей Русинів в Галичинї і Русини без него обійдуть ся, не загинуть, але ми поучимо

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

Француский повістеписатель, Юлій Верн (Jules Vern, читає ся: Жіль Верн) родив ся в містї Нант в 1828 р. а скінчивши там школи, перенїс ся до Парижа і написав тут оповіданє під заголовком: „Пять недїль в бальонї“, котре загально сподобало ся. Сим оповіданєм розпочав він ряд творів, котрими завів в письменстві окремий рід повістий науково-поучаючих. Они зискали собі так велику славу, що нинї майже нема вже цивілїзованого народу, котрий би не переклав їх на свою мову. Предмет до своїх оповідань бере Верн головно з наук природних, ґеоґрафії і подорожий, а на підставі певних вислїдів наукових робить в своїй буйній фантазиї так сьмілї кроки наперед, що н. пр. в кули арматній пускає чоловіка аж на місяць, або в корабли, що іде попід воду, каже ему плывати двацять тисячів миль під морем — а все то лиш силою здобутків наукових. Коли він написав свою повість: „Подорож доокола землї в 80 днях“, викликала она велике здивованє; здавало ся, що то річ неможлива обїхати землю доокола в 80 днях. Повість ся задля буйної фантазиї в нїй подобалась загально, але й принесла з собою назву „жільвернада“ — слово, котрим з тої пори стали люди називати все то, що неможливе, що лиш можна собі хиба видумати, уявити, подібно як Жіль Верн. А однакож незадовго показало ся, що то річ можлива, бо вже в 1889/90 р. обїхала Американка, панна Неллї Бляй, землю навіть лиш в 72 днях і 6 годинах доокола!

Сим однакож не хочемо сказати, щоби всї фантастичні видумки славного сего писателя мали бути можливі; нї, він своїми обчисленями і видумками, опертими на строго наукових вислїдах показує лиш, як далеко вже поступила наука і як широке поле лежить ще перед нею. При тім учить він читателя в своїх повістях; познакомляє єго зі здобутками науки, з краями і народами, подаючи ему дуже вірно описи міст і країв, події історичні і т. д. Єго обчисленя і видумки наукові мають завсїгди за підставу правду, але дальше вже переходять на поле фантазиї і длятого повісти єго треба читати з добрим розумінєм, щоби знати і відріжнити, що правда, а що фантазия. Повість „Матій Сандорф“, яку понизше подаємо, єсть ще для загалу найбільше приступна, бо не запускаєсь в пякі обчисленя та широкі виводи наукові. За то обзнакомляє она читателя з многими місцевостями побережа Середземного моря; дає тому, хто того не знає, поясненє, що то єсть шифроване письмо і як єго відчитує ся; дотикає таких найновійших розслїдів наукових, як гіпнотизм і суґґестия (піддаванє), сила електрики в лїченю і т. д. За час для сеї повісти вибрав він ту пору, коли ледви що скінчила ся пруско-австрийска війна в 1866 р., підчас котрої Мадяри хотїли вже в спілцї з Прусаками виступати против Австриї. Се дало Вернови нагоду затронути також коротенько і історию Угорщини.

Повісти Верна мають велике значінє для молодежи особливо старшої, але й для тої лиш з добрими поясненями, хоч з другої сторони можуть они подібні, як всїлякі індияньскі повісти занадто розбудити молоду фантазию і спонукати молодих людий до шуканя фантастичних пригод, чого найлїпший примір дав ученик Гайд, що начитавшись повістий Верна вибрав ся шукати пригоди в печері Люґльох, коло Семріяха в Стириї.

До найкрасших повістий Верна належать: „Подорож доокола землї в 80 днях“, „Дїти капітана Ґранта“ — обі приспособлені також до представлень театральних; дальше: „Подорож до осередка землї“, „З землї до місяця“, „Подорож доокола місяця“, „Двайцять тисячів миль під морем“, „Ідея доктора Окса“ і др.

Часть перша.

Почтовий голуб.

Триєст, столиця побережа, дїлить ся на два дуже мало до себе подібні міста: на одно

„Діло“, що той субститут може инакше танцювати як п. Креховецкий. „Діло“ чей знає дуже добре, що той субститут, Кирило Кахникевич, не впрошував ся на субститута, що навіть і на гадку не приходило эму обнимати ту субституцію, а рішив ся на то аж тогди, коли єму свого часу зробили то предложене проводирі тодішної народної партиї, межи ними й ті, що стоять нині на становищи відпорної політики, та коли они поклали єму то за обовязок народний. Видко, що ті люди мали до него довіре, були певні того, що він не стане противником, не то вже ворогом народної справи. Хто-ж нині змінив ся? Чи той субститут Кирило Кахникевич? Нехай „Діло“ скаже по щирости і отверто! Ба, що більше, той Кирило Кахникевич став аж тогди субститутом в „Народній Часописи“ коли впевнив ся, що буде міг ділати лиш в хосен свого народу. Той субститут, що став ним серед таких обставин і під такими условіями, буде чей ще мати трохи свободи, щоби танцював так, як він уміє і схоче, а коли-б вже ніяк не ішло, то все ще лишилась би єму одна дорога: подякувати за хліб-сіль та піти собі з Богом. Мусу для него нема такого, як думає „Діло“. Правда, що були — а певно й ще будуть — хвилі, коли він „мусів“, але лиш против тактики „Діла“, отже з єго ласки і тих, що в нім вели політику перевертів. Але чи було тих хвиль богато, (а було бибогато знайшло ся) і чи так той „мус“ відбивав ся на загальній народній справі рускій, як би то був відбив ся, коли-б того субститута не було?

Єсть то може найлїпша характеристика відпорної політики „Діла і єго теперішної партиї, що оно в своїй пристрасти партийній мусить вже виступати й против тих, з котрими навіть і при тій, але розумно веденій политиці, могло би спільно трудити ся для загального добра руского народу; єму вже дїйстно не позістав ніякий союзник, як хиба ще лиш один і то невірний — „Галичанин“. Впрочім, коли той субститут в „Народній Часописи“ заговорив хоч не мусів, то він і виразно то зазначував, а навіть з тону самої бесіди можна то було пізнати. Коли-ж він робить зле, коли робить на шкоду руского народу, нехай „Діло“ то покаже. Але написати так, як „Діло“: „Народна Часопись“ дзявкнула.... Ну, нехай собі, она мусить!“ — то ще не доказує нічого, хиба лиш пристрасть партийну, а обчислене хиба на слабу інтеліґенцию тих, для котрих то власне має бути доказом.

Ми розуміємо по части „Діло“, длячого оно так велику кладе вагу на слово „мусить“ і оправдуємо єго по части. Оно як і майже всї Русини опирають ся на той сумний досьвід з давнїйших часів, коли були люди, що хоч не мусїли, а таки з власної охоти робили так, що здавало ся, як би они мусїли. Впрочім то ще не така велика шкода, коли „Народна Часопись“ „дзявкає“; она-ж, сказано, мусить. То чей кождий зрозуміє і оправдає. Більшу шкоду робить „Діло“, котре хоч не мусить, а дзявкає на своїх; єму готові такі направду вірити там, де оно лиш дзявкає, а з дзявканя не буде добра для народу. Нехай же „Діло“ бере на розум, нехай не дзявкає на своїх, бо не мусить. Нехай пише спокійно і розважно, щиро і отверто а не так, щоби межи стрічками міг кождий вичитати то для себе, що єму потреба а відтак шкодити загальним інтересам руского народу. Нехай „Діло“, коли хоче, веде політику відпорного становища, але нехай звертає єї туди, куди потреба а не робить колотнечі між самими Русинами. На то знайдесь та єсть і без „Діла“ богато скорих і охотних.

З Вистави краєвої.

Найдостойнїйший Архікнязь Кароль Людвик оглядав вчера на Виставі павільон письменства, і був в панорамі битви під Рацлавицями. Тут повитали Єго др. Зґурский і артисти малярі панорами Коссак, Стика і Попель. Образ має 1800 м. і подобав ся дуже Найдостойнїйшому Гостеви. Дальше оглядав Найдостойнїйший Архікнязь також павільон заряду домен і лісів. В павільоні бровару Кісельки, де Єго обводили спадкоємці Кісельки, др. Стройновский і капітан ґенер. штабу Рудзиньский, випив шклянку пива.

В павільоні міністерства скарбу, де єсть виставлена груда соли, що важить 22 сотнари оглядав Найдост. Архікнязь карту копалень соли у Величці, причім пригадав собі, що 40 лїт тому назад був в тих копальнях, а відтак завів розмову про залите тих копалень водою перед 20 роками. Оглянувши ще кілька павільонів зайшов Найдост. Архікнязь на снїдане в реставрациї Дреґера, дане для офіцирів полку уланів ч. 7 єго імени і тут підніс тоаст в честь полку.

По снїданю оглянув Найдост. Архікнязь павільон нафтовий а відтак заглянув до гуцульскої хати і до відділу етноґрафічного, де єго опроваджував проф. Шухевич. В гуцульскій хатї, повній всїляких виробів домашного промислу гуцульского, звертала на себе особливу увагу кафльова піч з характеристичними малюнками з житя сїльского на кафлях. При входї до відділу етноґрафічного сидить дїд, знана фіґура спід личаківскої рогачки і грає на лїрі, котрого Найдостойн. Архікнязь обдарував датком, а відтак зайшов до сїльскої хати з сторін Сокаля і Белза. Поступив відтак до церкви, котру виставили наші домашні теслї без всяких плянів і руштовань а в котрих єсть множество всїляких параментів церковних. Найдост. Архікнязь висказав проф. Шухевичеви своє вдоволене і подяку за єго труди. Звідси зайшов Найдост. Архікнязь до руского павільону, де містять ся дуже богаті збірки вишивок народних, килимів та кераміки, видавництва „Просьвіти“ і т. д. Тут обводили Найдост. Гостя проф. др. Огоновский і проф. Шухевич.

В павільоні Маршалка краевого кн. Санґушка, покоштував Найдостойнїйший Архікнязь меду з Підгорець з 1885 р., а відтак оглянув ще павільон ловецкий та відділ лїсництва і вернув вечером до міста. Нині відїзджає Найдост. Архікнязь до Відня.

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цїсар принимав вчера на авдієнциї Ванфіого, котрий зайшов відтак до Векерлього і повідомив єго, що Монарха ожидає нині єго справоздання в справі утвореня нового кабінету. Векерле пішов відтак з Ванфім до Февраріого і Гієроніміого та конферував довший час з ними, а також і з другими політиками, а переговори закінчили ся тим, що нині мабуть буде вже утворений новий кабінет. Лиш обсада міністерства справедливости стрічає трудности, позаяк корона противна Сілядіому.

Межи Анґлією а Францією готово ще прийти до поважного конфлікту. В палаті послів заявив вчера міністер справ заграничних в справі французкої політики в Африці, що угода заключена межи Анґлією а державою Конґо порушила квестию межинародного права африканьского і дїткнула права Франциї. Правительство французке вислало до Лондону і

нове і богате, зване містом Тересиї, що підоймає ся в простій лінії над берегом заливу, від котрого мусять чоловік добывати собі по куснику землї під будову, і друге старе, бідолашне. Се послїдне єсть неправильно збудоване і вбило ся клином поміж корзо [1]), що відділяє єго від нового міста, а спади горбів Красу [2]), котрих верхи вінчає живописно виглядаюча цитаделя.

Глубоко в трієстиньский порт виходить мольо (гребля) Сан Карльо і тут коло неї переважно стають кораблї торговельні. Там люблять збирати ся, иноді в такім числї, що аж трохи лячно стає, громади тих неробів, що то не мають нї кута, нї хати, а котрих свити, штани, кафтани або камізельки могли би зовсїм обійти ся без кишень, бо їх властителї не мали нїколи нїчого, тай не будуть мати, що могли би в них ховати.

Але того дня, а було то 18 мая 1867 р., можна було побачити межи сими бездомними все-таки двох чоловіків, на котрих була лїпша одежа. Годї було припускати, що они були колись в клопоті, бо їм не ставало гроша; бодай на таких они не виглядали. Правду сказавши, були то люди, котрі мусїли на кождого робити добре враження.

Один називав ся Сарканій і казав, що він Триполітанець, другому, Сициліянцеви, було на імя Ціроне. Оба перейшли ся вже були може який десятий раз по гребли, аж станули наконець на самім єї кінчику. Звідтам дивили ся на море, що на захід від трієстиньского заливу обмежає овид, мов би там мав нараз виплинути корабель, що везе для них щастє.

— Котра то вже може бути година? — спитав Ціроне своїм італїяньским говором, котрим єго товариш так само добре говорив як і всїма другими мовами знад Середземного моря.

Сарканій не відповів нїчого.

— Який же з мене туман! — відозвав ся Сициліянець. — Та-ж то як-раз та година, в котрій чоловік чує голод, коли забув поснїдати.

В тій части австро-угорскої монархії так перемішані з собою елементи австрийскї, італїяньскї, славяньскї, що нїхто не зважав на тих двох людий, стоячих побіч себе, хоч они були очевидно чужі в містї. Впрочім не міг нїхто догадувати ся, що в їх кишенях вітер свище, бо они в своїх плащах з капузами, що звисали їм аж по кістки, держали ся досить гордо.

Сарканій, молодший з них, середного росту і добре збудований, з елеґантними манерами і рухами мав може двайцять і пять лїт. Він називав ся лиш Сарканій без всякого иншого додатку. Імени хрестного не мав, бо й не був хрещений; він був родом з Африки та походив десь з Триполісу чи з Тунісу. А хоч він на лици був такий брунатний, що аж нїби чорний, то все-таки своїми правильними чертами подобав більше на білого, як на мурина.

Коли чиї, то певно черти лиця Сарканього могли зводити. Треба було бути добрим знатоком, щоби з того правильного лиця, з чорних, красних очий, хорошого носа та тоненьких під ним вусиків розпізнати безмежну хитрість молодого чоловіка. Нїяке око не було би в силї розпізнати з того майже неповорушливого лиця ознак мерзкости і погорди, які єму надає звичайно безустанна борба против законів суспільности. Коли фізіоґноміки кажуть — а они по найбільшій части кажуть правду — що кождий, котрий удає такого, яким не єсть, то на перекір своїй зручности сьвідчить сам против себе, то Сарканій міг собою дати доказ, що то неправда. Хто єго видів, не міг анї навіть здогадати ся, чим він єсть, чим був. Єго особа не викликувала анї одробини тої відрази, яку викликують гільтаї та розбишаки. Але тим він був і небезпечнїйший.

Хто знає, який був дитинний вік Сарканього? Певно якийсь знайда. Хто і як єго виховував? В якій триполїтаньскій норі вікував він перші роки свого житя? Хто стеріг єго від тих многих недуг тамошного страшного підсоня, що руйнують чоловіка? Певно, що нїхто не знав би що на то відповісти, може навіть і він сам. Припадок привів єго на сьвіт, полишений припадкам, мусїв жити припадками. Але в молодечім вїцї зумів він присвоїти собі деякого практичного образованя, мабуть тому, що дотеперішне єго житє змушувало єго волочити ся сьвітами, сходити ся з людьми всїлякого стану, шукати собі викрутів за викрутами, хоч би лиш длятого, щоби заспокоїти потреби житя. Таким способом і в наслїдок всїляких обставин війшов він був вже від многих лїт в звязь з найбогатшим з домів в Трієстї з домом банкіра Сіляса Торонталя, котрого імя єсть тїсно звязане з ходом нашої повісти.

Товариш Сарканього, Італїянець Ціроне, був лиш одним із тих людий, що не знають нї віри, нї законів — авантурник, готов до всякої підлоти, готов служити до всякого дїла

[1]) Корзо називають ся в Італїї широкі і рівні улицї, а від того називаєсь також і сама їзда в параді тими улицями. — [2]) Крас, по нїмецкі Карст називають ся скалисті гори в Країнї та на Побережу.

Брукселї заявлене, що уважає заключену угоду за неважну і буде знати, як боронити свого права.

Новинки.

Львів дня 8 червня.

— Конкурси. Дирекция почт розписує конкурс на посади експедиєнтів почтових при філії в Перемишли з платнею 720 зр. річно і при урядї почтовім Перемишль-Засанє з платнею 380 зр. Поданя треба вносити до 14 червня. Окр. Рада шкільна в Долинї розписує конкурс на посади учителів в Долинї і Перегиньску. Подавати ся до кінця червня. Окр. Рада шкільна в Дрогобичи розписує конкурс на кільканацять посад учительских. Поданя треба вносити до 30 червня с. р. Краєва Дирекция скарбу оголошує конкурс на кілька посад офіциялів горальничих в X кл. ранги. Поданя треба вносити до 4 тиждни̂в від дня оголошеня конкурсу. Видїл пов. в Станиславові розписує конкурс на 4 посади акушерок окружних з осїдком в Боднарові, Медусї, Побережи, і Тисьменичанах. Річна платня 100 зр. Подавати ся до 30 червня.

— Зміна територияльна. На основі розпорядження Міністерств судівництва і справ внутрішних виключено громаду і обшар двірский Новошин з днем 1 січня 1895 р. з округа суду пов. в Бурштинї, суду окр. в Бережанах і староства в Рогатинї і прилучено їх до суду пов. в Журавні, суду окружного в Самборі і староства в Жидачеві.

— Конець одноринськовим банкнотам прийде вже незадовго а тогди почуємо і практично наслїдки управильнення валюти: тоті самі банкноти одноринськові, котрі бувають нераз так замащені, що аж гидко їх брати до рук і чоловіка страх бере, щоби від них не набрав ся якої зарази, щезнуть зовсїм. Більше як два місяцї тому назад перестали вже виробляти ту сорту банкнотів а видавали на случай потреби лиш ті, що ще були в запасї. Той запас вже скінчив ся, а центральна каса державна буде від тепер видавати вже лиш металеві гроші: срібні риньскі та корони. Дня 1 липня буде вже виплачувати ся платня урядникам державним, о скілько до неї потреба буде дрібних гроший, лиш сріблом; банки, зелїзницї і доми торговельні будуть мусїли очевидно пійти за сим приміром а коли ще закінчить ся і криза кабінетова на Угорщинї, то й там будуть стягнені ті банкноти і станут вже в цїлій монархії ходити лиш срібні гроші. Очевидно, що за сею зміною мусить пійти й зміна мошонок та портмонеток на гроші, бо теперішні будуть певно нераз за малі, щоби сховати в них більшу скількість дрібного гроша.

— Нові бубни для войска. З Ґрацу доносять, що бубни уживані в нашій армії мають бути незадовго змінені. Они мають бути о шість центиметрів низші, а вага їх буде зменшена через то, що обручі на них будуть тонші. Фабрика інструментів музикальних в Ґрацу Штовасера і Сина одержала припоручене виробити кілька сот таких бубнів.

— В Заставю пов. тернопільского при читальни основувалась каса позичкова і зсип збіжа.

— З Товариства „Просьвіта“. На засїданю дня 18 м. м. рішив видїл „Просьвіти“ видрукувати календар на рік 1895 в меньшім форматї, нїж лїт попередних, а з більшим увзглядненєм потреб народу. Цїна календаря буде знижена. Материялів досить уже призбирано. Кромі портретів заслужених Русинів увійдуть в календар також деякі ілюстрациї з сеґорічної вистави краєвої. Відтак відчитано письмо ц. к. Намістництва з повідомленєм, що леґат в висотї 8000 зр. бл. о. Стефана Качали припаде „Просьвітї“ до єї повної розпорядимости. На просьбу товариства „Клюбу Русинок“ порішено відступати салю засїдань „Просьвіти“ на сходини Русинок кождої середи і суботи від год. 3 до 6 вечером, а при тій нагоді ухвалено, щоби товариства, котрі схотять в тій сали відбувати наради або засїданя, повідомляли о тім канцелярию товариства 24 години наперед. Принято до товариства 29 нових членів. — Засїданє дня 24-ого мая було присьвячене справі участи „Просьвіти“ в виставі краєвій. Порішено умістити видавництва товариства і всякі викази в лївім крилї павільону виставового. На засїданю дня 30 мая принято до відомости, що книжочка за червень і липень „Про сільскі каси позичкові і крамницї“ дра К. Левицкого вже видрукована і зачне ся розсилати членам. Дбаючи о розвій читалень своїх на провинциї, видїл упросив проф. Григ. Врецьону на відпоручника до читальнї в Стрілисках нових повіта бобрецкого на перший день Зелених сьвят.

— Дощі і туча з градом. Вчера цїлїсенький день падав у Львові дощ, що розуміє ся зашкодило немало виставі. В околици місточка Висничa коло Бохнї була дня 1 с. м. велика туча з градом. Підчас тучі убив грім 12-лїтного жидика, котрий лїз на стрих з цебричком підкладати під воду. Хату не запалило, бо грім пішов в комин. — У Відни була вчера страшенна туча градова серед котрої згинуло богато людий, а ще більше есть покалїчених, особливо з вояків (артилериї), котрих заскочила туча при муштрі. В цїлім Віднї вибив град більше як мілїон шиб.

— Страшні вежі. З Бїлграду доносять, що коло міста Ниша поставлено сими днями угольний камінь під церков, котра має станути на тім місци, де стояла вежа з людских голов поставлена Турками в 1809 р. Єсть то вежа, в котрій було замурованих 952 голов убитих Сербів і від того називано єї вежею з людских голов. В Ґданьску знов відкрито під стародавними вежами великі льохи а в них множество трупів, що лежали на заплїснїлих барлогах з соломи; декотрі з трупів мали ще на собі ланцухи.

— Мінеральоґія на низші кляси шкіл середних. Учебник А. М. Ломницкого, переложив і подекуди доповнив Іван Верхратский. Накладом фонду краєвого. Цїна оправного примірника 70 кр. — Краєва Рада шкільна постановила зачислити ту книжку до ряду книжок призволених до ужитку шкільного.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 8 червня. Справозданє о станї засївів констатує, що засїви в кількох комітатах потерпіли сильно від зливи і градів, мимо того вигляд єсть все ще вдоволяючий, бо можна сподївати ся пересїчного середного жнива.

Берлин 8 червня. Грецкий наслїдник престола з женою приїздже нинї вечером в гостину до цїсарскої пари.

Будапешт 8 червня. Міністер Векерле має завтра предложити Є. Вел. Цїсареви лїсту нового кабінету.

— У Львові виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фольклору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника **львівского** він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

першому лїпшому, що добре єму заплатить. Родом з Сицилії лїт за трийцять, був він здібний так само давати раду до злого, як і єї слухати, а головно єї сповняти. Він би може й сказав, де родив ся, коли-б сам то знав. А хоч може й знав, де єго батьківщина, то нерадо приз诺вав ся до того. На Сицилії жив він як волоцюга і там случайно познакомив ся з Сарканім. Оба забрали ся відтак в сьвіт і оба правдою і неправдою шукали свого щастя. Ціроне, хлописько рослий, бородатий з дуже обгорілим лицем і чорним волосєм, умів лиш з трудом укривати ту вроджену єму підлоту, яку зраджували его завсїгди прижмурені очи та вічно понурена в землю голова. Хитрість свою закривав він тим, що молов язиком без кінця і міри. Впрочім був він більше веселий, як сумний і о скілько єго товариш щось душив в собі, о стілько він з тим виговорював ся.

Але згаданого дня якось і Ціроне лиш мало був говірливий. Голод, видко, не давав єму спокою. День перед тим програв був Сарканій в якійсь картярскій норі послїдний свій ґріш. Отже оба не знали, що тепер робити. Могли ще лиш числити на якийсь припадок, а що припадок не спішив ся вийти против них на греблю, то они постановили пійти против него на улицї нового міста.

Там на площах, понад каналом та по променадах по сїм і по тім боцї порту, там, де у великім каналї, що перерізує Триєст, суть пристани для суден, жене за орудками 70-тисячна людність міста італїяньского походженя, а мова єї, така сама як і у Венеции, губить ся у тій всесьвітній мішанинї язиків, якими говорять моряки, купцї, помічники купецкі, та ремісники і здає ся, як коли-б витворив ся якийсь окремий говір, зложений з нїмецкої, французскої та славяньскої мови.

Але хоч се нове місто і богате, то ще не всїм, що ходять по єго улицях, сприяє щастє. Навіть найзручнїйші не встоялись би супротив тих анґлїйских, грецких, вірменьских та жидівских купцїв, що запанували на триєстиньскій торговици, а котрих пишні палати могли би бути окрасою хоч би й самої столицї австроугорскої монархії. Хто би там счислив тих бідолахів, що від досьвіта до пізного вечера уганяють собою по улицях, повних руху торговельного, замкнених мов ті калитки з грішми зі всїх боків високими будинками, в котрих знов повно всїляких товарів! А не може бути инакше, як есть в отсїм вільнім містї портовім на кінци Адрийского моря, котрого положенє вже сама природа так дуже сприяє. Кілько-ж з тих, що уставили ся на греблях, де з кораблїв найбільшого в Европі товариства корабельного, австрийского Льойда, виносять масу богацтв зі всїх сторон сьвіта, ще не сьнїдало і мабуть не будуть обідати! Кількож то наконець бідноти, яка стрічає ся так само сотками і в Льондонї, Лївeрпули, Гаврі, Антверпії та Ліворнї, мішає ся поміж тих заживних та потяжких корабельників, недалеко від арсеналу, до котрого приступ їм заборонений! Кілько-ж то видко з неї на площи перед біржею, котрої двері для неї не відчиняють ся, кілько єї на ступенях Терґестея, красного будинку, де суть бюра Льойда і читальнї, де проживає суспільність в цїлком повній згодї з палатами торговельними!

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера